

SÍK SÁNDOR VERSEI

MÁTRAI TEMETŐ

*Valami világmegvető
Hajdani bölcs szénégető
Építhette e házikót magának:
Háttal fordul az útnak, a világnak,
Szemközt vele a temető.*

*Szemközt vele, szemközt velem
Avatag sír... Úgy képzelem,
Hogy ő pihen tövén a régi kőnek
Én onnan nézi házát az időnek
Végezetéig szüntelen.*

*Így, így szeretnék, gondolom,
Ha eljön rám a Nyugalom,
Én is hűnyt szemmel heverészni
És nézni, nézni, egyre nézni
Amit szerettem egykoron.*

*Akit szerettem, — őt — meg őt —
— Meg őt, — ó mennyi drága főt,
Testvért, barátot, eszmetársat.
Lehet-e, hogy többé ne lássak
Csak egy lelketlen szemfedőt?*

*S a milliomszoros csodát,
Az Isten ízét, illatát,
A kozmoszt, melynek boldog tükre voltam
S a másik kozmoszt, amit eldaloltam
Ne látnám többé odaát?*

*Hisz látnom itt sem volt elég
A dolgok innenső felét,
Könyvben, imában, emberekben
Egyet akartam, egyért verekedtem:
A túlsóért, a teljesért.*

*Testvér, békén pihenj, és fel ne költson
Ha lebocsátják melléd deszkabölcsöm, —
Azután — ki mit szeretett, örökké...
Fejünk felett a fülemüle költson,
És én szeressek mindent, mindöröklké.*

SZÁLL AZ ANGYAL

Ilyen éj még sohasem volt,
Almodót is élni költ.
Mérhetetlen mély a mennybolt,
Mámoritón mély a föld.

Száll a szellő, fúrge langya
Meglegyinti homlokom.
Száll a szellő, száll az angyal,
Oriási szárnyakon.

Száll az angyal, ifjú angyal,
És megáll a domb fején,
Szól az angyal, és a hangja
Atjár rajtam, mint a fény.

All az angyal, — nincs a térben,
Mégis látom, érzem őt.
Szól, — nem szóval, mégis értem.
Levetkőztem az időt.

Már megoldom, már levedlem
Földiségem fátyolát,
Embervoltom ismeretlen
Enbe, fénybe fürdik át.

Innen-onnan hetven évem
Merre ment el, hova tűnt?
Hétszét hetven gyöngeségem
Elhajítom, általlépek —
Mind a gondot, mind a bűnt.

Angyal, angyal, visszatérsz-e?
Drága testvér, el se menj!
Lelkem, lelkem, visszatérsz-e
Fátyolodba, vagy megérsz-e
Már a másra, már a készre,
Túl a hernyó életen?

A SZAMÁR ÉS A CINEGE

Testét szamártestvérnek hívta,
melyet fásasztóan meg kell terhelnünk,
sokszor meg kell korbácsolnunk.

(Szent Bonaventura: Assísi
Sz. Ferenc nagyobb legendája.)

Ertelek pajtás, cinege, cinege,
Azt fűtüürészed: minek e? minek e?
(Cinege.)

Szamártestvérem mostanában
Sokat rúgódozik
S rendez nekem naphosszat olykor
Hol cirkuszt, hol mozit.
Ha rákezd, hát el nem érvük
A tenger aj-baj fenekét:
A béketűrésből kihozza
A bennem élő cinegét.

„Ma ballábam eszi a köszvény,
Tegnap a jobbikat,
Tegnap a gyomrom járta bolondját
Ma meg a májám dagad.
Majd szétveti fejem a fájás,
Csontig hasít a derekam:
Csoda-e, ha az emberekre
Rávicсорítom a fogam?

Száz éve már, hogy nem aludtam,
Hogy enni nem tudok,
Hogy hm-hm-nél nem mondanak mást
A tudós doktorok.
Az inádság is, mondd, mit érhet,
Ha már idáig valaki!
— Szól a cinege: „Szamártestvér,
Ugyan ne légy már oly csacsi!

Tudod te jól, mi fájdit téged,
Nem kéz, láb, nem derék:
Zörög az út, zötyög az élet
És kopik a kerék.
Tudod te, mi marad egyre messzibb,
S mi az ami közeledik:
A huszadik igaz se volt tán
Am zörget a hetvenedik.

De még azért falba ne verjük
Különbre-jó fejünk!
Hússzal, hetvennel, százzal is tán
Csak emberek leszünk.
Egy pósta küldi valamennyit
És egyet akar mindahány.
Szamártestvér, föl a fülekkel,
Légy optimista, légy vidám!

Ez egyszer tán a cinegétől
Tanulj bölcsészetet,
A bajok is mindjárt behúzzák,
Meglásd, a körműket.
Megteljesíti, hidd el, egymást
Kettőnk együgyű éneke,
Beillenék akár imának,
Ha egy ütemre muzsikálnak
A számár meg a cinege.“

IBOLYÁNTÚLI SUGÁR

Fülemben egyre zúg a páli szó:
„Értelmem előtt tiündököl a jó
De más törvény béklyói testemen:
Akarom a jót s a rosszat teszem.“
— De hálistennek nem végzet az átok:
A tenger rossz közt tenger jót is látok.

Láttam elejtett maszkot is sokat
És kimutatott sok fehér-fogat,
Ördögvigyort angyalmosolyon át,
Az eredendő bűn ezer nyomát.
Bármerre néztem, ordított a iétel:
A rossz a törvény, a jó a kivétel.

Igen, így szokta ezt a köznapi
Keserű szájakíze mondani.
A hályogon, a szürke bűnön át
A jó ibolyántúli sugarát
Hogy lássa meg a pislogó kis ember?
De te, az Angyal ujsa érte szemmel?

Angyal hozta ki Péter lépteit
A börtönből; azt hitte álmodik.
Míntha álomban járnék, engemet
Börtön nélkül is angyalkéz vezet.
S nem jutna jó tán, csak az álmodónak?
Akkor az álmot mondanám valónak.

De hisz az út, amerre jársz, igaz,
Hát hogyne lenne az Angyal is az?
Ha vele mégy: mint Pétert az övé,
Majd elvezet testvéreid közé
S amerre Isten ösvényei futnak;
Vezet, ha kell, az Ostiai Utnak.

Hát fordítsd meg az apostoli szót:
Lásd meg a rosszat, cselekedd a jót.
Jótét helyébe vissza-jót ne várj,
De szóra szót, de jóra jót találj.
Higgyél a jóban, de higgyél egészen,
S a te kezed is angyal keze lészen.